

Le Trou de la Naissance

Op zoek naar Sy

Sy bestaat niet meer. Wat is er gebeurd? Een terroristische aanslag? Is het dorp, bijvoorbeeld door een reusachtige modderstroom, the mother of all mud streams, de woest-snel stromende Ourthe ingeschoven? We (Bart en Hans) staan eind januari 2005 over de motorkap van mijn (Hans) trouwe oude Renault 19 gebogen, waarop de net verworven kaart van België en Luxemburg is uitgespreid.

Sy is onvindbaar en blijkt ook niet voor te komen in het plaatsnamen-register, dat bij nader inzien bij de kaart is bijgeleverd. We staan op een parkeerplaats te Luik en het wordt wel tijd dat we nadere aanwijzingen vinden. Telefonisch contact met Pierre, die dit weekend patron zal zijn in de Tukhut, levert op dat er niets ernstigs aan de hand is, althans zo lijkt het op het eerste gezicht. Sy is ooit slachtoffer geworden van het proces van gemeentelijke herindeling en maakt nu deel uit van de gemeente Ferrières. We moeten gewoon naar Hamoir en dan volgt de rest vanzelf. Hamoir staat gelukkig wel op onze kaart en we besluiten de kleine weggetjes te nemen, de route langs de rivier. Prachtig.

Waar zouden we zijn zonder de trein

De beste manier om naar de Tukhut te Sy te reizen is natuurlijk per trein. Relaxed aankomen. De romantiek van het railtransport. Maar vooral het laatste deel, het Oh-Ah-traject tussen Luik en Sy. Iedere bocht op dit tracé, waar het toch wel tamelijk lelijke Belgische trein-materieel zich knerpend door ploegt biedt een nieuw panorama, dat bewonderende uitroepen, beurtelings Oh en Ah, waardig is. De andere helft van ons gezelschap, oh gelukkigen, reist per trein. We zullen elkaar eind van de middag ontmoeten.

We passeren enkele dorpen, van die typisch Belgische Ardennendorpen, met ietwat sombere huizen in alle tinten tussen viesrood en vaalbruin. Met een sfeer waarin het altijd grijs lijkt te moeten zijn. Het grijs van de januari dagen, deprimerende grauwe huizen. Eigenlijk vanaf Liège al ben je plotseling in het buitenland; geaccidenteerd terrein, kronkelige wegen, in typisch Belgische staat van onderhoud, bij een tankstation bierdrinkende franstalige mannen, gezellig hangend aan een tafeltje.

Tukhut bezet door Alpinofielen

De Tukhut, waar Pierre ons voor het weekend accommodatie had aangeboden, blijkt juist dat weekend geclaimd te zijn door het NKBV-kader en door een groep Alpinofielen, waarvan overigens een deel de nachten in een tent zal doorbrengen; geen sinecure in dit jaargetijde. Het zal dit weekend in de nachten stevig vriezen. We slapen dus in een nabijgelegen appartement behorend bij een uitspanning met de weinig hoopgevende naam La Petite Différence. 's Ochtends sta ik op mijn blote voeten vanuit het warme appartement te kijken naar de bewegingen in de sneeuw. Mensen kruipen uit hun tenten met lampjes op hun voorhoofd, ze zetten thee op kleine branders. -8 graden was het die nacht; zij liever dan ik !!! Prima appartement trouwens, maar nu de Tukhut.

De Tukhut: just what the doctor ordered

Een grijzig pand met bruine houten raamluiken. Een koude rilling loopt over mijn lijf. Oude, alweer lang vervlogen herinneringen aan Nivon-huizen bespringen mij. Maar het valt mee. Sterker nog, ik vind het geweldig. OK, het is geen sterrenlocatie, maar wel knus robuust. Precies "what the doctor ordered" om in een weekendje helemaal bij te komen. De bar levert wat nodig is. Er is een ruime gemeenschappelijke keuken, met twee reusachtige ATAG-fornuizen, die mijn amateur kokshart sneller doen kloppen. Het sanitair is wat simpel, maar dat komt misschien, omdat ik net een klusjaar achter de rug heb waarin diverse luxe badkamers zijn aangelegd. En, er is, gelukkig in deze winterse tijden, ook warm water.

Wie zijn wij?

O ja, voor ik het vergeet, nog even voorstellen: We zijn met z'n achten. Twee echtparen, Bart en Regine en Katelijne en Hans. Bart en Regine hebben twee dochters, Louisa (15) en Anna (11). Katelijne en Hans hebben een zoon Lode (13) en een dochter Robin (5). We hebben ons vrijdagavond eerst een goed geïnstalleerd in ons appartement en melden ons vervolgens in de Tukhut bij Pierre. We hebben lekker laat, pas om 1 uur in de middag, met Pierre afgesproken voor een grotwandeling.

Uitslapen blijken we echter niet meer zo goed te kunnen, en dus bevinden we ons op zaterdagochtend vroeg op het pad langs de Ourthe op weg naar de boulangerie te Hamoir. Een uur wandelen. Mooi tochtje, de rivier stroomt snel. Ik waarschuwde de kinderen 's avonds al dat het water erg koud is. En dat je dat na twee minuten niet meer voelt. De boodschap komt goed over bij onze stads-kids, ze zijn er even stil van. Terug van Hamoir naar Sy per trein. Even opletten, want de dienstregeling is hier niet al te intensief. Als je de trein mist, moet je zomaar twee uur wachten.

Prachtige wandelingen

In de omgeving van de hut zijn diverse wandelingen beschreven. De beschrijvingen zijn duidelijk en leiden langs de mooiste plekjes in de omgeving van de Tukhut. Het leuke van de wandelingen is, dat op een of meerdere plekken een short cut naar de Tukhut wordt geboden. Zo kun je de lengte van de route aanpassen aan je niveau, je conditie of de weersomstandigheden. Overigens, [via deze link](#), kom je bij diverse, stuk voor stuk aan te raden, Tukhut wandelingen.

Getuige van een NKBV kader-training

Onderdeel van de kadertraining is een noodoefening op de vrijdagavond. Bart en ik hangen een beetje aan de bar van de Tukhut als plotseling paniek uitbreekt. In de omgeving van de Tukhut blijkt een drietal wandelaars (acteurs) in problemen en gewond geraakt. In drie groepen gaan de trainee's voor de kadertraining aan de slag om hulp te verlenen. Pierre bemant de bar en is tevens het aanspreekpunt voor het geval contact moet worden gezocht met diverse hulpdiensten. We drinken op ons gemak een biertje terwijl uit diverse hoeken van de hut het gekreun der gewonden tot ons komt en de anderen zo goed mogelijk trachten het leed te verzachten. Als we een half uurtje later op pad gaan naar ons appartement heeft zich nog niemand bij Pierre gemeld met het verzoek een hulpdienst te contacteren. Het is misschien maar goed, dat de gewonden acteurs zijn.

We gaan ondergronds

Het startpunt van de [grotwandeling](#), die we 's middags met Pierre doen, ligt niet op wandelafstand van de Tukhut, maar heeft eerst een kwartiertje toeren met de auto. De wandeling voert over stevig stijgende en driftig dalende paden. Hier begrijp je waarom de Ardennen soms met klein-Zwitserland worden aangeduid. Niettemin is ook voor ons – niet echt ervaren wandelaars – het tracé goed te doen. Op onze rondtocht liggen enkele grotten. De kinderen vinden het bijzonder interessant en spannend. Veel van de grotten zijn smal en laag. In een van de grotten moet je op sommige punten echt passen en meten om in een dieper liggende ruimte te komen. Eerst je been door het gat steken. Dat kan maar tot een bepaald punt. Vervolgens op je billen iets naar rechts schuiven. Dan kun je je rechter been iets verder naar binnen laten schuiven. Dit proces enkele malen herhalen.

Vervolgens schuivend en duwend je hoofd onder het laagste punt van het grot dak doorduwen. Dit kan schuin op je zij hangend net. Dan kun je je billen weer iets doorschuiven en zit je eigenlijk volledig met uitzondering van je linkerbeen in de volgende ruimte van de grot. Dan moet je je lichaam weer linksom roteren en schuif je langzaam nog een stukje naar beneden met je linkerbeen achter je aan en ben je door de vernauwing, ook wel een horizontale siffon genoemd, heen. Nu weet ik, in theorie, dat het net beschreven proces reversibel (omkeerbaar) is, maar wat ik net schuin naar beneden heb gedaan, moet ik straks naar buiten schuin omhoog tegen de zwaartekracht in doen. Plotseling heb ik weinig vertrouwen in mijn

reversibiliteits-theorie en besluit niet verder de grot in te gaan en mijn theorie meteen te toetsen.

Een wedergeboorte

Wat later, op ongeveer de helft van onze enerverende wandeltocht, loopt het pad langs een steile helling door een spleet in een over het pad uitstekende rotspartij. Die spleet is echter zo smal, dat je er echt doorheen moet persen en je het gevoel hebt er aan de andere zijde een soort van uit te “ploppen”. Deze spleet staat in de volksmond trouwens bekend als “le trou de la naissance” (geboortespleet): Een echte aanrader voor iedereen die zijn geboorte nog een keer - maar dan wat bewuster – wil beleven.

Hans van Dijk

